

Arrest

nr. 106 180 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DAGRAYAN, die loco advocaat S. GAZZAZ verschijnt en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2010 dient de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 2 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 51 428 van 22 november 2010 weigert ook de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 31 augustus 2010 dient de verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 oktober 2010 wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

1.4 Op 27 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de ingediende aanvraag ongegrond wordt verklaard. De verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 91.684 van 19 november 2012 de bestreden beslissing vernietigt.

1.5 Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6 Op 17 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 8 februari 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.8.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B.H.

nationaliteit: Armenië

geboren te Jerevan op x.x.1975

adres (...) en kind E.

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor B.H. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 16.1.2013 in gesloten omslag)”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.7 Op 17 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 8 februari 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van D.K. gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde: ' ,

B.H. geboren te Jerevan op x.x.1975, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Over de rechtspleging

2.1 Ter terechtzitting wijst de Raad op het onduidelijk opschrift van het voorliggende verzoekschrift.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van de vreemdelingenwet bepaalt daaromtrent het volgende:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts vermeld staat dat er sprake is van "een verzoekschrift in beroep" en de verzoeker pas *in fine* van het verzoekschrift aangeeft dat hij zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wenst te bekomen, dient huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.2 Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.3 De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve werpt de Raad op dat het beroep niet ontvankelijk is ten aanzien van de tweede verzoekende partij, E.P. De tweede verzoekende partij is immers minderjarig en handelsonbekwaam zodat zij niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het uitgaat van het voornoemde minderjarige kind (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). Daarnaast heeft zij ook niet de vereiste hoedanigheid om het onderhavige beroep in te stellen, daar zij noch van de eerste noch van de tweede bestreden beslissing de adressaat is.

Hoewel deze vaststellingen ter terechtzitting in het debat werden gebracht, heeft de raadsvrouw van de verzoekende partijen hieromtrent geen enkele repliek gevoerd.

3.2 In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op. Hij licht de exceptie als volgt toe:

"Verzoekster ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of

12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden..

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekster een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoeksters annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Ter terechtzitting wordt de verzoekster gevraagd naar het belang bij de huidige vorderingen in het licht van de door de verweerder opgeworpen exceptie. Verzoeksters raadsheer verwijst naar zijn verzoekschrift.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door de verzoekster niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van het eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekster betoogt dat de situatie in psychiatrische ziekenhuizen in Armenië een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt waaraan zij zal worden blootgesteld in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst. Ter staving van deze bewering verwijst de verzoekster naar rapporten van Artsen Zonder Grenzen, dd. 25 januari 2006, van the Mental Health Foundation, dd. juni 2009 en van The Helsinki Association of Armenia and the Norwegian Helsinki Committee, februari 2007. De Raad stelt vast dat deze rapporten melding maken van de moeilijke situatie waarin de psychiatrische zorg in Armenië zich bevindt, zo stellen de rapporten onder andere dat de aangeboden diensten middelmatig zijn, dat de gebruikte behandelmethodes dienen te veranderen, dat er een gebrek is aan informatie-uitwisseling tussen artsen en patiënten, maar ook dat er volop sprake is van hervormingen waarbij grote moeilijkheden moeten overwonnen worden. Uit deze documenten blijkt echter niet dat de behandeling van psychiatrische patiënten van die aard is dat er sprake is van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters aandoeningen een regelmatig psychiatrisch consult vereisen zonder dat er nood is aan een interventie of hospitalisatie. De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij persoonlijk in een psychiatrische ziekenhuis terecht zal komen, wat de relevantie van de door haar naar voor geschoven rapporten ondergraaft. Daarenboven oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

Rekening houdende met de gegevens verstrekt door verzoekster kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als “de bestreden beslissing”.

4.2 In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de Europese Verordening 2004/83/EC, van de zorgvuldigheidsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geeft in zijn beslissing toe dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Armenië;

Dat de beslissing is genomen op basis van een medisch rapport van 16 januari 2013 van de adviserende geneesheer, met de diagnostiek, het te volgen noodzakelijke behandeling (bijlage 3);

Terwijl verzoekster een medische dossier heeft neergelegd bij de aanvraag van haar medische regularisatie;

Dat het rapport van de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13 januari 2013 bevestigt dat de eisende partij een PPTS heeft evenals mediterrane koorts. Dat de medische behandeling noodzakelijk is voor haar pathologie;

Dat de adviserende geneesheer aanhaalt dat "op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg" (bijlage 3);

Dat de adviserende geneesheer in haar verslag aanhaalt dat verzoekster ook lijdt aan "lichte scoliose, beperkte steatose en refluxoesofagitis zonder behandeling werd";

Het lijkt dat na het verslag van de adviserende geneesheer en dat na de beschikbare informatie, dat de pathologie niet in aanmerking wordt genomen als zodanig ernstig dat er rekening mee wordt genomen binnen de kader van regularisatieaanvraag;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel berust op het verslag van de adviserende geneesheer bij het nemen van haar beslissing;

Dat de adviserende geneesheer in zijn verslag niet motiveert op basis van welke elementen hij tot zijn conclusie komt;

Dat de adviserende geneesheer in zijn verslag niet preciseert op basis van welke documenten hij tot zijn conclusie is gekomen;

Dat het moeilijk te geloven is dat de adviserende geneesheer een analyse heeft gemaakt van de medische documenten die door verzoekster werden toegevoegd aan haar dossier;

Dat een gedetailleerde analyse van de medische documenten van verzoekster ons toelaat te besluiten dat ze lijdt aan "een zware vorm van familiale koorts, slaapproblemen, multiple somatoformklachten, chronogastroenteritis, scoliose met lumbalgie en mobiliteitsbeperkingen, ernstige hoofdpijn, migraine" (bijlage 4 & 5);

Dat de Dr. D. in haar medische verslag van 13.01.2011 en 18.04.2011 de complicaties opsomt in geval van beëindiging van de behandeling, met name: zenuwzinking, zelfmoordpogingen, ernstige mobiliteitsbeperking, syndroom van amyloidose en een nierafwijking (bijlage 4 en 5);

Dat verzoekster de nodige medicamenten neemt en de behandeling wordt opgevolgd door psychiater J.K. en een kinesithérapie is noodzakelijk;

Dat de psychiater J. KRABBE, in zijn medisch verslag van 04.04.2011 aanhaalt dat de evolutie van de psychiatrische pathologie van verzoekster stagneert, en dat er geen verbetering is vastgesteld, (bijlage 7);

Dat hij in zijn medisch verslag van 04.04.2012 aanhaalt dat de behandeling niet mag onderbroken worden, zo niet riskeert verzoekster een ernstige beschadiging van haar psychische gezondheid (bijlage 7);

Dat hij in zijn verslag van 4.04.2012 toevoegt dat de medicatie niet echt helpt bij verzoekster (bijlage 7);

Dat Dr W.R. in zijn verslag van 16.11.2011 aanhaalt dat: "verzoekster lijdt aan een tweetal medische aandoeningen die zorgen vereisen en die ook regelmatige controles bij specialisten eisen. Deze aandoeningen zijn chronische van aard en het is onmogelijk te zeggen wanneer zij ervan zal genezen zijn." (bijlage 8);

Dat de adviserende geneesheer tot de constatacie komt dat er geen enkele medische tegen- indicaties zijn dat verzoekster niet kan terugkeren naar haar land van origine en dat de gezondheidsstaat van verzoekster geen hulp nodig heeft;

Dat de tegenpartij in haar beslissing niet aanhaalt op basis van welke rechtsregel de beslissing is genomen;

Dat de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn medisch verslag niet de redelijkheid preciseert op de welke hij medische pronostiek berust;

Dat men de indruk heeft dat het medisch verslag is opgemaakt zonder een serieuze analyse te doen van de neergelegde documenten in de betreffende dossier;

Dat het klaar duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken de neergelegde medische documenten niet heeft onderzocht;

Dat de motivatie van de verwerende partij niet pertinent is geïnterpreteerd en dat het dossier niet objectief is behandeld met de concrete en individuele elementen die verzoekster bij haar aanvraag had toegevoegd;

Dat het medische attest van DR. W. R. van 07.07.2012, dat niet was neergelegd door verzoekster bij haar aanvraag, dat de gezondheidssituatie van verzoekster zal verslechteren in geval van beëindiging van de behandeling. Dat met zich teweegbrengt dat er een grote kans bestaat dat verzoekster zelfmoordneigingen zal hebben(bijlage 9);

Dat het medische verslag van Dr J. K. dd 25.07.2012 aanhaalt dat de risico's bij de beëindiging van de behandeling, met name de "symptomen zullen verergeren, dat ze de patiënt zich zal isoleren. Dat de depressieve symptomen zullen vermeerderen en dat een zelfmoord niet is uitgesloten (bijlage 10);

Dat een mogelijke terugkeer naar haar land van origine schade zal toebrengen aan de gezondheidssituatie van verzoekster;

Dat de verwerende partij zonder enige onderzoek uit te voeren op verzoekster en zonder de nodige elementen van het dossier in zijn totaliteit te bekijken tot de constatacie komt dat de medische regularisatie ongegrond is, schendt het de motiveringsverplichting als ook een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat de verwerende partij geen enkele bijkomende informatie heeft toegevoegd aan het dossier;

Dat de motivatie die door de verwerende partij wordt aangehaald noch adequaat is noch juridisch ontvankelijk is;

Dat Uw Raad in haar arrest van 3.10.2007 met rolnummer aanhaalt 2206 aanhaalt dat:

« L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par ma requérante, mais n'implique que l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressée » ;

Dat dit niet het geval is in dit dossier;

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519);

Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen;

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;

Daar waar de tegenpartij beweert dat "worden lichte scoliose, beperkte steatose en refluxoesofagitis zonder behandeling vermeld dat we op basis van de beschikbare gegevens niet als ernstig kunnen weerhouden in het kader van een 9ter

Terwijl, artikel 9ter §1, al.5 van voorgenoemde wet het volgende bepaalt : « De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.».

Dat in casu de arts-adviseur van de tegenpartij, in zijn verslag dd. 16.01.2013, het risico en de behandelingsmogelijkheden van deze pathologieën, de toegankelijkheid in het land van oorsprong en de ernst van de aandoening helemaal niet beoordeeld heeft, conform artikel 9ter § 1, al 5;

Dat hij zich beperkt tot het vaststellen dat verzoekster geen enkele behandeling volgt voor deze pathologieën ;

Bijgevolg leidt hij hieruit af dat het niet ernstig is ;

Dat verzoekster bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing niet begrijpt;

Dat de tegenpartij in strijd handelt met artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de motivatieplicht van de genomen beslissingen;

Dat de motivering van de beslissing ongepast en onvoldoende is;

Dat de tegenpartij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden heeft en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de motivatieplicht van de genomen beslissingen;

Daar waar de tegenpartij haar beslissing moet baseren op de medische getuigschriften die door verzoekster werden overgemaakt;

Terwijl verzoekster aanvullende elementen heeft overgemaakt die niet in aanmerking werden genomen door de tegenpartij;

Verzoekster heeft weldegelijk op 4 januari 2013 bij fax, via haar raadsman, een attest dd. 06.12.2012 overgemaakt omtrent de medische politiek in Armenië met een vertaling in het frans (stuk 12) ;

Dat dit officieel document over de onbeschikbaarheid van de medicamenten SEROQUEL en SEROQUEL XR in Armenië attesteert;

Dat de tegenpartij eveneens 6 nieuwe medische documenten heeft gestuurd met het verzoekschrift in schorsing en vernietiging, ingeleid voor Uw Raad op 9 augustus 2012;

Dat het geheel van deze documenten ter kennis van de tegenpartij werden gebracht in het kader van deze procedure;

Bijgevolg kan de tegenpartij deze documenten niet opzij zetten bij het nemen van de beslissing;

Dat de tegenpartij bij het nemen van de beslissing alle elementen overgemaakt door verzoekster in aanmerking dient te nemen;

Dat de motivering « van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster stelt in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (Rvs 26 maart 2002, nr 105 103);

Dat in casu de tegenpartij niet motiveert waarom de nieuwe elementen niet in aanmerking werden genomen in het kader van de beoordeling van de aanvraag ingediend door verzoekster ;

Door deze nieuwe elementen niet in aanmerking te nemen, heeft de tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan en heeft bijgevolg het principe van goede beheer geschonden ;

Het geheel van de ontwikkelde elementen dient weldegelijk in aanmerking te worden genomen ;

Dat de motivatie van de tegenpartij waarbij de verwerping van de aanvraag wordt besloten volledig ongepast en onvolledig is ;

Dat de motivatie niet beantwoordt aan de argumenten die verzoekster naar vooren heeft gebracht en door de nieuwe elementen die door verzoekster werden overgemaakt niet in aanmerking te nemen schendt de tegenpartij de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet voor wat betreft de motivatie van beslissingen genomen krachtens deze wet ;

Dat de verwerende partij aanhaalt dat de lijst van de essentiële medicamenten en de lijst van de geregistreerde medicamenten in Armenië, aanhaalt welke medicamenten beschikbaar zijn in Armenië en de beschikbaarheid van de dokters in het algemeen en psychiatrie in het algemeen in Armenië;

Terwijl dat de verwerende partij aanhaalt dat de pathologie die door verzoekster wordt aangehaald geen risico inhoudt voor een onmenselijke behandeling, gezien de behandeling beschikbaar is in Armenië dat zonder dat de verwerende partij heeft geverifieerd dat de geneesmiddelen effectief beschikbaar waren in Armenië;

Dat in tegenstelling van de beweringen van de adviserende geneesheer de medicamenten niet beschikbaar zijn in Armenië en dat er ook een risico bestaat om namaak geneesmiddelen te ontvangen (<http://168.am/en/articles/3721>);

Dat anderzijds enkel bepaalde geneesmiddelen beschikbaar zijn in Armenië;

Dat verzoekster kan aanhalen dat niet alle medicijnen beschikbaar zijn die noodzakelijk zijn voor de pathologie van haar;

Dat de geneesmiddelen die door verzoekster worden ingenomen, o.a. Seroquel, Depakine en Venlafaxine niet beschikbaar zijn in Armenië, zoals blijkt uit de lijst van de essentiële geneesmiddelen (bijlage 11);

Dat in het arrest van 19 november 2013 Uw Raad de onbeschikbaarheid van SEROQUEL (QUETIAPINE) in Armenië opwierp;

Dat de arts-adviseur van de tegenpartij de beschikbaarheid van dit medicament in zijn verslag niet beoordeeld heeft;

Dat er uit de MedCOL databank, waarnaar de tegenpartij verwijst, geen enkele indicatie blijkt omtrent de beschikbaarheid van dit medicament in Armenië ;

Dat de arts-adviseur van de tegenpartij ook niet de alternatieven vermeldt voor dit medicament in Armenië;

Dat er bovendien door verzoekster momenteel SEROQUEL XR wordt genomen;

Dat de arts-adviseur dit element niet in aanmerking heeft genomen terwijl hij door verzoekster geïnformeerd werd middels de actualisatiedocumenten;

Dat hij de beschikbaarheid van dit medicament in het land van oorsprong ook niet onderzocht heeft;

Dat het attest die door verzoekster werd overgemaakt de onbeschikbaarheid van dit medicament in — Armenië bevestigt ;

Dat de wederpartij in haar verslag niet aanhaalt dat Valtran niet beschikbaar is in Armenië;

Dat we op basis van de medische attesten kunnen besluiten dat deze geneesmiddelen noodzakelijk zijn voor de pathologie van verzoekster. Dat dit niet is onderzocht door de verwerende partij;

Dat eveneens blijkt dat de ambtenaar geneesheer niet voor alle noodzakelijke medicatie is nagegaan of deze beschikbaar is in Armenië, en evenmin heeft aangegeven of hiervoor alternatieven voorhanden zijn, dient eveneens te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt eveneens weerhouden;

Dat de motief die door de tegenpartij wordt aangehaald niet onverwijld onderzocht is in het medisch dossier;

Dus de reden die door de verwerende partij wordt aangehaald is niet wettelijk toegestaan noch in rechte noch in feite;

Vandaar dat de andere partij heeft de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden op de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet);

Dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en dat er een schending is van algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Dat er grote twijfels zijn omtrent de werkzaamheid van geneesmiddelen in Armenië, die niet overeenkomen met de Europese normen;

Er moet ook aandacht vestigen op de specificiteit van zware psychiatrische stoornis;

Dat de pathologie is weergegeven in de verschillende medische attesten die werden neergelegd bij de aanvraag

Dat de aandacht moet gevestigd worden op de psychiatrische zorg. Dat verzoekster lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening waarbij ze een gevaar is voor zichzelf;

Gezien de situatie van de psychiatrische ziekenhuizen in Armenië en de zorg toegediend als zodanig, zou het in strijd met artikel 3 EVRM;

Dat de documentatie die werd neergelegd bij de aanvraag reeds voldoende bewijs is dat de psychiatrie in Armenië een onmenselijke en vernederende behandeling is in de zin van artikel 3 EVRM;

(Rapport de Médecins sans frontières en Arménie p.25 de janvier 2006)

Dat Country of Return Information Project informatie verzamelt van NGO's en ze de aandacht vestigen op potentiële terugkeer en hun adviseurs met specifieke informatie over de mogelijkheden voor revalidatie. Ze schreven een rapport, met name:

http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Armenia/Armenia_CS_januari_2010_FR.pdf

Loi relative aux soins psychiatriques

L'Arménie n'a adopté qu'en 2004 la loi relative aux soins psychiatriques. Celle-ci réglemente les relations liées à la santé mentale, les problèmes relatifs à la protection des droits de la personne atteinte de troubles mentaux.

En 2006, la Mental Health Foundation a lancé une étude analytique globale, qui avait pour but de découvrir comment la loi arménienne relative aux soins psychiatriques avait été améliorée. Selon ce rapport, "On peut (donc) affirmer que la loi arménienne en matière de soins psychiatriques n'a en règle générale pas été améliorée de manière appropriée et que la pratique actuelle de protection des droits et des libertés de personnes ayant des problèmes mentaux n'est pas conforme à ce qui a été prévu par la loi. (...)";

Mental Health Foundation, Implementation of the Law on Psychiatric Care, 2006, Conclusion, paragraph 9, page 42, http://www.mentalhealth.am/MHLaw_report_eng_PDF.pdf, consulté en juin 2009

« En 2007, la Helsinki Association of Armenia et le Norwegian Helsinki Committee ont lancé conjointement une étude sur les institutions psychiatriques arméniennes. Selon cette étude "les institutions psychiatriques d'Arménie n'offrent qu'un service médiocre à leurs patients, leur servent de la nourriture inappropriée et ne leur proposent pour ainsi dire pas d'activités sensées. Un autre problème majeur est que les dirigeants de ces établissements ont été formés pendant la période russe. Les méthodes de traitement et les valeurs qui sous-tendent la gestion de ces institutions nécessitent des réformes substantielles. On rencontre également un sérieux manque de transparence dans leur fonctionnement, qui n'offre que rarement assez d'informations aux patients et à leurs proches quant à la façon dont le diagnostic a été établi et au traitement qui leur est donné. Le personnel n'est que superficiellement informé de la législation en matière d'aide psychiatrique";

The Helsinki Association of Armenia and The Norwegian Helsinki Committee, Mental Health Institutions in Armenia, Preliminary observation, Yerevan and Oslo 30 January 2007, 1 paragraph, <http://www.nhc.no/php/files/documents/land/Armenia/mentalhealthinstitutionsArmenia-report- Feb07.pdf>, consulté en juin 2009

« Les malades mentaux restent les membres les plus vulnérables de la société arménienne.

Selon les données officielles, l'Arménie comptait en 2007 42,357 malades mentaux placés sous la surveillance d'institutions de prévention des maladies. Le nombre exact des personnes nécessitant un traitement est inconnu, mais est certainement supérieur à celui des données officielles, puisque toutes les personnes souffrant de troubles mentaux ne sont pas enregistrées en Arménie, mais qu'on peut affirmer avec certitude que le besoin de soins psychiatriques y est très important. Les services psychiatriques arméniens sont en ce moment en pleine restructuration et transition, mais rencontrent un grand nombre de difficultés. Le secteur a d'une part hérité de nombreux problèmes du système soviétique, mais exige d'autre part aussi qu'on accepte et mette en pratique les valeurs de la psychiatrie moderne et des droits de l'homme» ;

Dat we op basis van de bovenstaande documentatie kunnen besluiten dat de zorg onbeschikbaar is in Armenië;

Dat de verwerende partij in haar beslissing aanhaalt dat de behandeling in land van origine beschikbaar is;

Overwegende dat de internationale ranglijst van de landen buiten beschouwing wordt gehouden wat betreft de behandeling van de ziekte van verzoekster;

Dat hetgeen in de teksten wordt aangehaald door de tegenpartij niet voldoet aan de voorwaarden van de behandeling van verzoekster;

Dat het Stress Centrum zijn operaties begon na de aardbeving van 1988 door dienstverlening te geven aan mensen die lijden aan psychische trauma's.

Dat de diensten gratis zijn voor de mensen die een document hebben ontvangen van het ministerie van Arbeid en Sociale zaken van de RA. Het centrum biedt ook betaalde diensten;

Dat verzoekster heeft geen inkomen in Armenië en heeft geen toegang tot de nodige gezondheidszorg;

Dat de enige familie van verzoekster in Armenië, de vader van verzoekster is, die zelf gehandicapt en blind is en geen bestaansmiddelen heeft;

Dat de verwerende partij in haar beslissing ook aanhaalt dat verzoekster voor haar clandestiene reis naar België 2000 euro, 1200 euro en sieraden heeft moeten betalen aan haar smokkelaar om naar België te komen;

Dat verzoekster haar land in 2010 heeft moeten verlaten, omdat ze werd bedreigd. Ze is gedwongen om al haar spaargeld te betalen om het land te verlaten om de fysieke integriteit van haar en haar dochter te beschermen;

De verwerende partij haalt aan dat verzoekster geen bewijs van arbeidsongeschiktheid verstrekt;

De arbeidsongeschiktheid wordt vastgesteld door de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, met name op basis van de medische documenten;

Deze arbeidsongeschiktheid wordt vastgesteld aan de vereiste afdichting in het medisch dossier van de aanvrager;

Dat verzoekster ook niet valt onder de categorie van de sociaal kwetsbare mensen. Dat verzoekster al de medische kosten zelf moet dragen;

Zo een zorg is onbetaalbaar voor verzoekster;

Dat de motivatie van de tegenpartij om een verblijfsvergunning te weigeren vergelijkbaar is met een standaard antwoord die kan worden ingeroepen tegen elke verzoekster (zie: EG nr. 105.622 van 17 april 2002) dat de verwerende partij bepaalt dat de zorg beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

Dat het motief geen feitelijke basis heeft, hieruit volgt dat er een beoordelingsfout is;

Dat de tegenpartij van mening is dat er geen medische indicatie is bij een terugkeer naar het land van herkomst;

Hoewel we erkennen dat verzoekster een psychiatrische aandoening heeft die kan worden beschouwd als een ziekte die een reëel gevaar inhoudt voor haar leven als het niet adequaat behandeld wordt en dat de tegenpartij aanhaalt dat een terugkeer naar Armenië geen onmenselijke en ontorende behandeling inhoudt;

Dat op basis van de medische verklaringen van haar behandelende artsen de medische opvolging noodzakelijk is en de beschikbaarheid van de juiste behandelingen in Armenië onbepaald is;

Dat artsen ook concluderen dat het staken van de behandelingen zou dramatische gevolgen hebben voor verzoekster;

Dat de medische ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken een generalist is en niet gekwalificeerd is om de gezondheidstoestand van een persoon met een psychiatrische ziekte te beoordelen;

Dat de behandelende artsen van verzoekster het eens zijn dat een psychiatrische opvolging vereist is;

Er wordt vastgesteld door de behandelende artsen en de toegevoegde documentatie dat een eventuele terugkeer naar Armenië een schending is van artikel 3 EVRM;

In geval van terugkeer, kan verzoekster haar behandeling niet volgen omwille gebrek aan financiële middelen en het ontbreken van een adequate behandeling in land van origine;

Dat de verwerende partij van mening is dat de aangehaalde elementen niets te maken hebben met de medische situatie van verzoekster;

Dat nergens in de beslissing wordt aangehaald dat verzoekster zich sedert mei 2010 in België bevindt;

Dat de integratie van verzoekster niet in discussie is;

Dat de dochter van verzoekster, E(...), sinds hun aankomst in België school loopt (bijlage 13);

Ze heeft duurzame banden met België omwille van de Franse taal en de sociale integratie;

Dat het verzoekschrift van verzoekster elementen bevat die te maken hebben met de algemene situatie van verzoekster;

Dat de gezinssituatie, sociale en professionele situatie van verzoekster moet geoordeeld worden op basis van het verzoekschrift;

Dat de verwerende partij andere elementen buiten de medische niet kan uitsluiten;

Dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is, en het bevat een kennelijke beoordelingsfout in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster;

Dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden opgelegd door de wet van 15 december 1980, en haar een verblijfsvergunning moet worden toegekend op basis van haar ziekte;

Dat de motivatie die door de verwerende partij wordt ingeroepen om haar verblijfsvergunning af te wijzen volstrekt onvoldoende is;

Dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout maakt in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat er bij het dossier rekening moet worden gehouden met alle elementen van het dossier;

Dat de motivatie ingeroepen door de verwerende partij om een verblijfsvergunning af te wijzen maken, volstrekt onvoldoende is;

Dat er een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet);

De verwerende partij maakt een kennelijke beoordelingsfout hetgeen in strijd is met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

De verwerende partij schendt hierbij ook artikel 3 EVRM en de artikels 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, het voorzorgsbeginsel en het kennelijke beoordelingsfout;

Dat de bestreden beslissing moet worden geschorst en geannuleerd door Uw Raad;”

4.2.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet waardoor de verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat de beslissing niet weergeeft op basis van welke rechtsregel ze genomen is. Tevens motiveert de verweerder dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur stelde in het medisch verslag vast dat: *“de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.”*

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van deze bepalingen wordt dan ook niet aangetoond.

4.2.2 Waar de verzoekster aanhaalt dat verweerders motieven niet adequaat zijn, doelt zij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. *In casu* dient de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

De Raad stelt vast dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 25 oktober 2010 ontvankelijk werd verklaard en op 17 januari 2013 ongegrond werd verklaard.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verweerder, met name de arts-adviseur, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek, na te gaan of de ziekte waaraan de verzoeker lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 16 januari 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van de verzoekster en het kennelijk al dan niet beantwoorden aan het begrip 'ziekte' zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoekster onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies maakt derhalve deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"B(...) H(...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Armenië

Geboren op x.x.1975

Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.08.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- Medische getuigschriften (d.d. 15/07/2010 en 15/07/2010) ingevuld door dr. E., huisarts, waaruit blijkt dat de betrokkene een PTSS heeft;
  - Kopies van voorschriften (d.d. 15/07/2010, 28/10/2011) van dr. E. en enkele zonder datum van dr. K.;
  - Medische doorverwijzing (d.d. 28/02/2011) opgesteld door dr. R., huisarts, voor een neurologisch onderzoek;
  - Medisch attest (d.d. 11/04/2011) opgesteld door dr. K., psychiater, waaruit blijkt dat hij de betrokkene opvolgt sinds juli 2010;
  - Medische getuigschriften (d.d. 18/04/2011) ingevuld door dr. E., waaruit blijkt dat de betrokkene PTSS, scoliose en familiale mediterrane koorts heeft;
  - Medisch verslag van een CT-scan van de wervelzuil {d.d. 6/6/2011) door dr. M. Enkel minimale afwijkingen kunnen worden weerhouden;
  - Medisch getuigschrift (d.d. 04/07/2011) ingevuld door dr. K., waaruit blijkt dat de betrokkene een angststoornis heeft met symptomen van een PTSS en hiervoor sinds september 2010 wordt behandeld;
  - Medisch verslag van een echografie abdomen (d.d. 01/09/2011) door dr. P.S. waaruit een lichte leversteatose blijkt;
  - Medisch attest (d.d. 26/09/2011) waaruit blijkt dat de betrokkene wordt opgevolgd door dr. K.;
  - Een niet getekend, noch gedateerde nota van een EMG, waarvan akte;
  - Medisch getuigschrift (d.d. 28/09/2011) ingevuld door dr. E. waaruit blijkt dat de betrokkene een PTSS en familiale mediterrane koorts heeft. Er wordt ook radiculopathie vermeld terwijl de CT-scan op 06/06/2011 dit duidelijk tegensprekt. Verder wordt ook oesofagitis graad A vermeld terwijl er geen van de vermelde medicaties met een oesofagitis in verband kan worden gebracht.
  - Medisch attest (d.d. 16/11/2011) van dr. R. waaruit blijkt dat de betrokkene lijdt aan een "tweetal medische aandoeningen" (sic).
  - Kopies van voorschriften (d.d. 10/02/2012, 10/02/2012, 10/02/2012, 18/04/2012, 9/5/2012, 9/5/2012) van dr. R.;
  - Kopies van voorschriften (vier zonder datum) van dr. K.;
  - Attest (d.d. 23/02/2012) van dr. K. met duiding van de medicatie.
  - Attest {d.d. 04/04/2012) van dr. K. waaruit psychiatrische opvolging blijkt;
  - Kopies van voorschriften (beide zonder datum) voorgeschreven door dr. K.;
  - Afschrift van een afspraak bij dr. M. op 07/05/2012;
  - Attest van dr. K. (zonder datum) met de vermelding van de medicamenteuze behandeling
- Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 36-jarige dame een PTSS heeft evenals familiale mediterrane koorts. Hiervoor wordt ze, volgens de meest recente attesten, behandeld met Seroquel® (Quetiapine), venlafaxine, depakine en Colchicine. De betrokkene neemt ook Inderal® (Propanolol).
- Verder worden lichte scoliose, beperkte steatose en refluxoesofagitis zonder behandeling vermeld dat we op basis van de beschikbare gegevens niet als ernstig kunnen weerhouden in het kader van een 9ter.
- Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg.
- De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Armenië.
- Beschikbaarheid van de zomen en van de opvolging in het land van herkomst
- Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):
- (1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontacteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 09/01/2012 met uniek referentienummer AM-2302-2011
  - (2) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontacteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 18/06/2011 met uniek referentienummer AM-2059-2011
  - (3) De lijst van Essentiële Medicijnen van Armenië <http://www.pharm.am/basis.php?pq=5&lanaid=2>
  - (4) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontacteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 02/02/2012 met uniek referentienummer AM-2338-2012.

Betreffende de medicamenteuze behandeling: uit deze informatie (2) blijkt dat venlafaxine en risperidon (alternatief voor quetiapine) beschikbaar zijn in Armenië. Uit (3) blijkt tevens dat ook Colchicine, valproaat/valproïnezuur (depakine) en Atenolol (alternatief voor Propanolol) deel uitmaken van de lijst van essentiële geneesmiddelen.

Voor de opvolging van de PTSD blijkt (1) dat psychiaters en psychologen beschikbaar zijn in Armenië.

Voor de opvolging van de mediterrane koorts zijn er (4) internisten en huisartsen.

Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf

Aangezien verdere behandeling van de aandoeningen van verzoekster mogelijk zijn in Armenië» dat betrokkene kan reizen en dat zij geen nood heeft aan mantelzorg, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in haar land van herkomst, Armenië (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier van verzoekster).

Armenië kent geen ziekteverzekering, maar er bestaat wel een beperkt systeem van sociale zekerheid.

De zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen.

Hieronder valt de zorg voor geestelijke aandoeningen» waaronder PTSD valt. Concreet wil dit zeggen dat zowel de medicatie als de benodigde behandeling en de opvolging door een arts voor deze aandoening volledig kosteloos is.

Wat de familiale mediterrane koorts betreft kan vastgesteld worden dat deze aandoening niet opgenomen is in de lijst van aandoeningen die gratis verzorgd worden, waardoor verzoekster voor de behandeling van deze ziekte zal moeten betalen. In eerste instantie kan opgemerkt worden dat Armenië gratis de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen toekent aan personen die deel uitmaken van sociaal kwetsbare groepen, zoals arme families die recht hebben op een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en aan de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering. Bovendien kan opgemerkt worden dat betrokkene geen attesten voorlegt van een arbeidsgeneesheer waaruit blijkt dat ze arbeidsongeschikt zou zijn. Er kan dus van uitgegaan worden dat ze zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de verzorging van deze ziekte. Uit het administratief dossier (zie haar eigen verklaringen tijdens de asielprocedure) blijkt eveneens dat ze in 2010 aan een smokkelaar 2000 euro, 1200 dollar en goudjuwelen betaalde voor haar reis naar België. Dit doet een zekere financiële reserve vermoeden. Tot slot blijkt eveneens uit haar verklaringen dat haar ouders in Yerevan wonen. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene voor (tijdelijke) opvang en/of hulp bij het bekomen van de nodige zorgen en/of voor (tijdelijke) financiële hulp niet bij haar ouders zou terecht kunnen.

In tegenstelling tot wat haar advocaat beweert, zijn de zorgen ook op geografisch vlak beschikbaar voor verzoekster. In Yerevan, de geboorteplaats van verzoekster en de stad waar ze tot in 2010 gedomicilieerd was, zijn immers tal van gespecialiseerde ziekenhuizen en poliklinieken aanwezig.

Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

4.2.2.1 Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat de door haar neergelegde medische documenten niet zijn onderzocht. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat deze rekening heeft gehouden met de in het kader van de verblijfsaanvraag voorgelegde stukken en de hierin vervatte aandoeningen en de behandeling en opvolging vereist voor deze aandoeningen. Er blijkt niet dat verweerder ten onrechte bepaalde stukken niet heeft betrokken bij de bestreden beslissing.

De verzoekster geeft een overzicht van de vaststellingen uit de voorgelegde standaard medische getuigschriften en concludeert dat het duidelijk is dat de verweerder de neergelegde medische documenten niet onderzocht heeft alsook nagelaten heeft een serieuze analyse te maken van deze stukken. De verzoekster slaagt er echter niet in uiteen te zetten op welke wijze de door haar ingediende stukken geïnterpreteerd zouden moeten worden opdat ze tot een ander resultaat zouden leiden dan verweerders conclusie. Waar zij een opsomming geeft van de vaststellingen uit de getuigschriften van haar behandelende artsen omtrent de behandeling van haar aandoeningen en de mogelijke complicaties in geval van een beëindiging van die behandelingen, merkt de Raad op dat de verweerder deze niet betwist maar vaststelt dat verzoeksters nodige behandeling beschikbaar is en toegankelijk is in Armenië.

4.2.2.2 Vervolgens betoogt de verzoekster dat de arts-adviseur in zijn verslag onterecht nagelaten heeft het risico, de behandelingsmogelijkheden, de toegankelijkheid van de behandeling in het land van oorsprong en de ernst van haar lichte scoliose, beperkte steatose en refluxoesofagitis te onderzoeken conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Ten aanzien van deze aandoeningen stelt de arts-adviseur dat *“de lichte scoliose, beperkte steatose en refluxoesofagitis, zonder behandeling vermeld, op basis van de beschikbare gegevens niet als ernstig kunnen weerhouden worden in het kader van artikel 9ter (van de vreemdelingenwet)”*.

De verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de verweerder helemaal niet geoordeeld heeft over de ernst van deze aandoeningen daar de arts-adviseur uitdrukkelijk stelt dat de desbetreffende aandoeningen niet ernstig zijn. De Raad stelt verder vast dat de verzoekster met haar betoog in wezen de motivering van de bestreden beslissing niet betwist dat de door haar aangevoerde ‘lichte scoliose, beperkte steatose en refluxoesofagitis’ niet kan worden beschouwd als een ziekte die voldoet aan de vereiste ernst om in aanmerking te komen voor een machtiging tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangaande het onderzoek naar een adequate behandeling en de toegankelijkheid daarvan in het land van herkomst, merkt de Raad op dat op basis van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekster niet behandeld wordt voor haar lichte scoliose, beperkte steatose en refluxoesofagitis. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder in deze omstandigheden gehouden zou zijn om te onderzoeken of de afwezigheid van de nodige behandeling voor de genoemde aandoeningen een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.2.2.3 De verzoekster lijkt te willen betogen dat de arts-adviseur ertoe gehouden is haar te onderzoeken alvorens tot een conclusie omtrent haar medische aandoeningen te komen. Artikel 9ter, § 1, vierde lid bepaalt uitdrukkelijk dat de geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken indien hij dit nodig acht. Het behoort dan ook uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur om op grond van de voorliggende medische gegevens te oordelen of een eigen onderzoek van de desbetreffende vreemdeling vereist is. De Raad is niet bevoegd om zich op dit punt uit te spreken.

De verzoekster stelt tevens dat de arts-adviseur in kwestie een generalist is en niet gekwalificeerd is om de gezondheidstoestand van een persoon met een psychiatrische ziekte te beoordelen. Hiermee geeft de verzoekster aldus aan dat het advies op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen diende te zijn opgesteld door een psychiater. Een dergelijke stellingname vindt evenwel geen steun in de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dient immers te worden aangenomen dat een gewone arts in principe in staat is om over te gaan tot een beoordeling van de medische situatie van een persoon op grond van medische stukken die zijn opgesteld door een meer gespecialiseerde arts. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet daarnaast wel in de mogelijkheid voor de arts-adviseur om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de arts-adviseur (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35).

4.2.2.4 De verzoekster betoogt dat de verweerder rekening dient te houden met alle door haar ingediende stukken, inclusief de zes medische documenten die zij gevoegd heeft bij een verzoekschrift ingediend op 9 augustus 2012 bij de Raad om de nietigverklaring te vorderen van een vorige beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris.

De Raad merkt evenwel op dat artikel 9ter, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeldt dat de aanvraag per aangetekend schrijven moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde. Hieruit volgt dat ook verzoeksters actualisaties gericht dienen te worden aan de gemachtigde van de staatssecretaris en dat de verzoekster er niet van kan uitgaan dat het voegen van stukken bij een procedure voor de Raad in hoofde de verweerder de verplichting met zich meebrengt om met deze stukken rekening dient te houden bij de verdere beoordeling van haar aanvraag. De bewijslast ligt ontegensprekelijk bij de aanvrager. De verweerder kan dan ook geen rekening houden, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, met elementen die niet aan hem werden ter kennis gebracht in het kader van de desbetreffende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.2.2.5 Met betrekking tot de beschikbaarheid van de nodige medicatie in Armenië, stelt de verzoekster dat de geneesmiddelen die zij dient in te nemen niet beschikbaar zijn in haar land van herkomst.

De arts-adviseur geeft in zijn advies aan dat volgens de meest recente medische attesten de verzoekster wordt behandeld met Seroquel (Quetiapine), venlafaxine, depakine, Colchicine en Inderal® (Propanolol) en gaat vervolgens na of deze medicatie beschikbaar is in Armenië. Er dient dan ook te worden aangenomen dat de arts-geneesheer oordeelde dat deze medicatie noodzakelijk is voor een adequate behandeling van verzoeksters aandoeningen.

De verzoekster betoogt dat zij momenteel ook Seroquel XR neemt en dat de arts-adviseur nagelaten heeft de beschikbaarheid van dit geneesmiddel te beoordelen ook al was hij op de hoogte gebracht via "de actualisatiedocumenten".

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekster nalaat aan te duiden bij welk actualisatiedocument zij de diensten van de verweerder precies op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat zij nu ook Seroquel XR neemt. Derhalve is het de Raad niet mogelijk om uit het betoog van de verzoekster af te leiden of de verweerder op de hoogte was van de behandeling met Seroquel XR. Indien de verzoekster meent dat de verweerder ten onrechte met bepaalde medische stukken geen rekening heeft gehouden, dan komt het aan de verzoekster ook toe om in het verzoekschrift op duidelijke wijze de medische stukken aan te duiden waarvan zij meent dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden. De verzoekster beperkt zich evenwel tot de loutere, bijzonder vage bewering dat de verweerder op de hoogte was via "de actualisatiedocumenten". Hiermee toont zij echter niet concreet aan dat de verweerder daadwerkelijk op de hoogte was van enige behandeling met Seroquel XR. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de verzoekster in het kader van haar beroep bij de Raad ingediend op 9 augustus 2012 een aantal medische attesten toevoegde aan het verzoekschrift gericht tegen de thans vernietigde beslissing inzake haar verblijfsaanvraag. Hoger werd reeds geoordeeld dat de verweerder niet gehouden was om deze medische stukken bij zijn beoordeling van de thans voorliggende verblijfsaanvraag te betrekken. Één van de bij het verzoekschrift van 9 augustus 2012 gevoegde attesten betreft inderdaad een medisch getuigschrift dd. 7 juli 2010 waarin gewag wordt gemaakt van een behandeling met Seroquel XR. Zoals reeds werd besproken, heeft de verzoekster dit medisch attest echter niet overgelegd in het kader van de onderliggende verblijfsaanvraag. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder *in casu* rekening diende te houden met de behandeling met Seroquel XR. Dezelfde redenering geldt voor het medicijn Valtran. De verzoekster maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat zij daadwerkelijk aan de diensten van de verweerder enig medisch getuigschrift overmaakte waaruit deze medicatie kon blijken derwijze dat hij deze medicatie diende te betrekken bij zijn oordeelsvorming.

Het door de verzoekster gevoegde stuk, dd. 6 december 2012, stelt dat de medicijnen "seroquel" en "seroquel XR" niet geregistreerd zijn in Armenië. Wat "seroquel XR" betreft, weze het herhaald dat de verweerder geacht wordt niet op de hoogte gesteld te zijn van deze medicamenteuze behandeling. Ten aanzien van het "seroquel" medicijn stelt de verweerder dat venlafaxine en risperidon, een alternatief vormen voor seroquel en alsdusdanig deel uitmaken van de lijst van essentiële geneesmiddelen wat wil zeggen dat ze beschikbaar zijn in Armenië. Dergelijke motivering is niet kennelijk onredelijk. De arts-adviseur is *in casu* ook met de nodige zorgvuldigheid te werk gegaan vermits hij daadwerkelijk heeft onderzocht of er voor verzoeksters huidige medicatie alternatieven beschikbaar zijn in Armenië. Het feit dat het medicijn seroquel op zich niet geregistreerd is in Armenië doet dan ook geen afbreuk aan verweerders besluit dat de alternatieven wel aanwezig zijn.

Het betoog van de verzoekster is niet dienstig.

4.2.2.6 Vervolgens stelt de verzoekster dat verweerders beoordeling van de toegankelijkheid van de nodige behandelingen niet correct is.

Blijkens het advies van de arts-adviseur komt de behandeling van verzoeksters PTSD voor op een lijst van gratis zorgen waardoor zowel de medicatie als de opvolging door een arts volledig kosteloos zijn. Wat verzoeksters familiale mediterrane koorts betreft, stelt de arts-adviseur dat Armenië gratis gespecialiseerde zorgen verschaft aan personen die deel uitmaken van sociaal kwetsbare groepen, dat de verzoekster zelf kan instaan voor de kosten door te werken en dat haar ouders in Yerevan wonen.

De verzoekster stelt dat zij enkel haar vader heeft in Armenië die zelf gehandicapt en blind is maar beperkt zich dienaangaande tot een loutere bewering die niet gestaafd kan worden aan de hand van de voorgelegde stukken. Waar de verzoekster betoogt dat haar arbeidsongeschiktheid dient te worden vastgesteld op basis van de voorgelegde medische documenten, wijst de Raad erop dat het niet kennelijk onredelijk is om bij gebrek aan een door de arbeidsgeneesheer vastgestelde

arbeidsongeschiktheid te oordelen dat de verzoekster via het verwerven van een beroepsinkomen kan instaan voor haar medische kosten. De bewijslast in het kader van de verblijfsaanvraag ligt onmiskenbaar bij de verzoekster. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag geen attest heeft voorgelegd dat kan wijzen op haar arbeidsongeschiktheid, meer nog, zij heeft zich ten overstaan van het bestuur niet op enige arbeidsongeschiktheid beroepen. Ook waar de verzoekster stelt dat zij niet behoort tot de categorie van de sociaal kwetsbare mensen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet verder uitgewerkt wordt. De verzoekster maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van zijn ruime appreciatiebevoegdheid zou hebben geoordeeld dat de verzoekster zal kunnen instaan voor de kosten van haar behandeling en indien nodig, beroep zal kunnen doen op gratis zorgen die Armenië verstrekt aan sociaal kwetsbare groepen.

4.2.2.7 Waar de verzoekster aanvoert dat de verweerder ten onrechte geen rekening gehouden heeft met haar integratie in de Belgische samenleving, wijst de Raad erop dat verzoeksters aanvraag een vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft. Artikel 9ter beoogt de regularisatie om medische redenen. Wanneer de verzoekster tevens niet-medische redenen wenst aan te voeren dient zij dit te doen via de geëigende procedures in de vreemdelingenwet. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder bij het beoordelen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, rekening diende te houden met haar integratie in België.

4.2.2.8 Waar de verzoekster stelt dat de arts-adviseur in zijn verslag *“niet de redelijkheid preciseert op de welke hij medische prognostiek berust”*, merkt de Raad op dat niet duidelijk is wat de verzoekster hiermee bedoelt en dat de verzoekster hieromtrent geen enkele toelichting verstrekt. Dergelijke vage bewering, zonder enig concrete uitwerking, volstaat dan ook niet om de bestreden beslissing te vitiëren.

Waar de verzoekster aanvoert dat de verweerder geen bijkomende informatie toegevoegd heeft aan het dossier, wijst de Raad erop de verzoekster nalaat te preciseren welke informatie de verweerder dan wel had moeten toevoegen aan het dossier.

In casu kan bezwaarlijk gesteld worden dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoekers aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden in rekening genomen en beoordeeld.

Waar de verzoekster verwijst naar het arrest nr. 2206 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De loutere verwijzing naar het voornoemde arrest is dan ook niet dienstig.

4.2.2.9 Waar de verzoekster nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan de verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

4.2.2.10 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van de Europese Verordening 2004/83/EC. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze verordening betreft.

4.2.11 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster met haar betoog op generlei wijze aantoonst dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

De verzoekster maakt bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

4.2.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

4.2.4 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder punt 3.2.. Hieruit blijkt dat de verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

4.3 Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE